

Bidstond Matteüs 5: 10-12 (met gebruik van preekschets Open Doors)

Vandaag wil ik met u stilstaan bij de achtste zaligspreking. Iedere zaligspreking bestaat uit twee delen. Een kenmerk en een voorrecht. De eerste helft vertelt telkens wie degenen zijn die Jezus zalig noemt, zalig de armen van geest, de zachtmoedigen, de reinen van hart, enzovoort. De tweede helft houdt een belofte in. Hunner is het Koninkrijk, zij zullen de aarde beërven, zij zullen vertroost worden, en zo verder.

De eerste helft gaat niet over welvaart, eer en aanzien, maar steeds over moeiten en over vervolging (die blijkbaar bij het leven van discipelen gaan horen).

De belofte in de tweede helft is niet bedoeld voor de verre toekomst maar voor nu. Het koninkrijk is al begonnen ([Matteüs 12: 28](#)). Daarom staat er in vers 10 niet 'hunner zal het koninkrijk zijn', maar 'hunner is het koninkrijk'. De zaligheid van het Koninkrijk is voor hen al begonnen. Het Koninkrijk is er, maar nog niet in zijn volle omvang. Daarom bidden wij dat het komen mag en wij verwachten de uiteindelijke voltooiing ervan. Maar dat rijk is al óveral waar Zijn naam geheiligd wordt en Zijn wil gedaan wordt. En als je daar bij hoort en dus zo leeft dan geeft dat zomaar ongemak, moeite of zelfs vervolging. Want je bent dan een vreemdeling en bijwoner in deze wereld. Voor het besef van velen een vreemde eend in de bijt. Verwacht dat je christen-zijn spot op kan leveren of zelfs wel vervolging, harde vijandschap. Verwacht dat, zegt Jezus.

En ook Paulus schrijft dat ([2 Timoteüs 3: 12](#)): "Trouwens, allen die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, zullen vervolgd worden".

Hierbij zijn nu twee vragen te stellen aan ons zelf vanuit de tekst:

1. Ervaart u ook wat Paulus en Jezus zeggen? Maakt u weleens iets van vervolging of smaad mee?

"Vervolging, moeiten, spot of vijandschap - zwaar of licht - het hoort er dus bij. Want in de harten van de mensen is een aangeboren vijandigheid tegen alles wat godvruchtig en rechtvaardig is. Jezus en Paulus zeggen in feite: de vijandschap van satan en van de wereld zijn het tastbare bewijs dat wij aan de goede kant staan..."

Nu moeten we onszelf de vraag stellen:

"Is dat ook onze ervaring? Is dat onze ervaring dat men ons weleens smaadt en

liegende allerlei kwaad van ons spreekt; worden wij, gelovigen in Nederland, op een of andere manier vaak vervolgd, verdrukt? Zo niet, doen wij dan iets verkeerd?" Zeg nu niet te gauw: er hoeft toch niet persé vervolging of smaad te zijn. Dat kan wel waar zijn.

Maar vraag je eens eerlijk af: word ik misschien niet bespot, omdat ik nooit of te weinig uitkom voor Jezus? Ben ik te weinig echt christen in m'n omgeving? Dat zou toch kunnen? Dat we krachteloos zout zijn?

Iemand die hier over nadacht stelde pas de vraag: "Zijn wij als christenen in Nederland voor de satan nog wel de moeite waard om ons aan te vallen met vervolging en verdrukking? Of hebben we ons zo aangepast aan deze wereld, zijn we zo compromis-bereid, is ons geloof zo verwaterd dat de satan ons al lang tot de zijnen rekent?". Ik wil deze vragen nu eens laten staan, als onrustig-makende vragen. Het zijn vragen naar onze eigen vastberadenheid en toewijding".

De persoon van daarnet vroeg: is het misschien zo dat ons christen-zijn zo is dat óók mensen het niet de moeite waard vinden om zich daar tegen af te zetten?

Zeggen wij ook vaak wat 'men' zegt? En doen wij ook te vaak wat 'men' doet. Vallen wij niet meer op als het zout der aarde en het licht der wereld, het krachtig zuurdeeg dat heel de samenleving doortrekt en ongelovigen zelfs weleens irriteert? Ontlopen wij dat wellicht te veel?

Ik herken dat - ook wel bij mezelf. Ook ik wil graag vriendelijk en aardig overkomen. En we willen God als aardig en lief laten over komen. Maar komen wij nog wel echt voor de eer van God op? Vergeten wij misschien wel eens dat het evangelie als zout ook kan prikkelen en irriteren? Gaan we uit angst daarvoor het weleens uit de weg? We hebben zomaar onze redenen klaar. Maar gaan we misschien te vaak de weg van de minste weerstand? Zijn wij nog wel het geweten van onze maatschappij? Kortom: waarom worden we niet méér bespot en belachelijk gemaakt, niet méér bekritiseerd en gediscrimineerd, niet méér belasterd en beroddeld? Ligt dat mogelijk ook aan ons?

Daarom nu even geen nadruk op verhalen uit landen waar christenen vervolgd worden. Daarmee maken we vervolging te snel tot een uitzondering. Let op: Jezus brengt de vervolging heel nadrukkelijk in verband met onze relatie tot Hem, de levende Koning van hemel en aarde, die eerlijkheid en recht wil. Dat willen wij dan

toch ook?! Dát veroorzaakt zomaar vijandschap, zeggen Jezus en Paulus. Dat dwingt ons tot nadenken over onszelf. Ben ik, bent u echt een getuige van uw Heer?

Hoe zouden wij vervolgd worden troosten en opbeuren? Wij zouden zeggen: 'het is heel erg voor je, wat je allemaal moet doorstaan, maar probeer het vol te houden, geef de moed niet op, we bidden voor je dat de vervolging zo spoedig mogelijk afgelopen zal zijn.' Maar Jezus doet het op een heel ongewone manier. Hij zegt: Gefeliciteerd als je vervolgd wordt, wees er blij om en jubel het uit.

Volgens Jezus zijn er (in onze tekst) voor de vervolgd twee redenen om blij en verheugd te zijn:

Hij zegt: "want van hen is het koninkrijk der hemelen". Dat betekent: je bevindt je in het gezelschap van God en van Christus en de profeten.

Ja, die profeten waren lastige mensen. Ze hielden niet hun mond. Ze wezen erop dat God als Heer van de wereld recht en gerechtigheid eist en dus stelden ze recht en onrecht aan de kaak. Daarom werden de profeten vervolgd. Als je om Christus' wil vervolgd wordt, zul je misschien vrienden verliezen, men zal afstand van je nemen, want men wil niet graag in verband gebracht worden met iemand die vervolgd wordt. Maar je wordt niet eenzaam, je krijgt nieuwe vrienden, je mag je weten in de gemeenschap van apostelen en profeten. Je bevindt je in goed gezelschap. Van jou is het koninkrijk van God.

Want je loon zal groot zijn in de hemel. Jezus beloofd een extra beloning. Uiteraard is dit ook een genadeloon. Het is ook door Jezus verdiend, maar Hij wil het ons extra geven, uit genade. De Zaligspreker is de Zaligmaker.

Wees blij, zegt Jezus. Natuurlijk bedoelt Hij niet dat je blij moet zijn vanwege het feit dat je uitgelachen wordt, gepasseerd en gediscrimineerd wordt, als achterlijk en niet-van-deze-tijd beschouwd wordt. Nee, de vreugde vindt zijn reden in de verbondenheid met God en in het loon van God dat je te wachten staat. De pijn vanwege de vervolging en de smaad en de laster worden veruit oversteegen door dit tweërlei loon dat God voor je in petto heeft. Met het oog daarop kun je dansen van vreugde.

De Zaligsprekingen beschrijven hoe Jezus zelf geleefd heeft. Ook op het punt van vervolging, smaad en laster. Hij is vanaf de vlucht naar Egypte tot aan het kruis op

Golgotha vervolgd. Men trachtte Hem te doden. Hij werd de stad uitgegooid. Ze probeerden Hem de afgrond in te duwen. Hij had geen plek om zijn hoofd neer te leggen. Hij werd uitgemaakt voor vreetzak en zuiplap, de beste maatjes met tollenaars en zondaars, voor overtreder van Gods wetten, beschuldigd van godslastering. Er werd gezegd dat Hij de duivelen uitwierp door Beëlzebul, enzovoort. Maar Hij schold niet terug. Hij bad voor zijn vijanden, Hij lééfde de Bergrede. Hij onderging zelf de vervolging en de smaad en de belastering die Hij in deze zaligspreking zijn volgelingen voorhoudt. Zo heer, zo knecht. Wie Hem navolgt komt terecht op de weg van vervolging en laster. Zijn weg was een lijdensweg, Zijn drinkbeker was een lijdensbeker. Voor ons geen andere weg, geen andere beker. Door lijden heen naar de overwinning. Wees daarom bereid om te lijden. Het hoort er bij. Kom voor Jezus uit.

Ook Paulus zegt dat tegen Timoteüs - wees bereid te lijden voor de Here. Net als de Here. Met de Here. Wees bereid - dat maakt je moedig.

Zó zijn we het zout der aarde (vers 13) en het licht der wereld (vers 14). Hoe? Dat wordt in de rest van de Bergrede concreet. Zó, op die manier leven (door de kracht van de Geest), dan ben je het zout der aarde en het licht der wereld en daarom, omdat je zo leeft (in gerechtigheid) kan je ook weleens vervolgd en gesmaad en belasterd worden (zwaar of minder zwaar, maar je zult het merken).

'Om der gerechtigheid wil', zo staat er. Dat komt overeen met 'om Mijnentwil' wat even daarna gezegd wordt. Dus: omdat we met Hem een persoonlijke relatie hebben, omdat we Hem liefhebben, omdat we ons met Hem identificeren, omdat we Zijn navolgers willen zijn. Om Hem, om Zijn persoon, om Zijn leer, om Zijn naam. Wij willen zijn en worden als Hij.

Daarom worden onze broers en zussen overal in de wereld vervolgd. Daarom kunnen en zullen wij ook zomaar smaad, spot of vervolging meemaken. Verwonder je niet. Nee, zalig ben je dan. Te feliciteren.

Amen.